

trekking tot het indienen van het planschadeverzoek en die derhalve zijn gemaakt voordat het SAOZ-advies was uitgebracht, wordt onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 26 september 2001, zaaknummer 200100765/1, BR 2002/513, overwogen dat in dit geval het inschakelen van een deskundige bij het indienen van het planschadeverzoek niet redelijkerwijs noodzakelijk was, zodat deze kosten niet voor vergoeding in aanmerking komen.

Voorzover appellante sub 2 tevens kosten van rechtsbijstand heeft gemaakt ten aanzien van haar reactie op het SAOZ-advies en derhalve voordat het primaire besluit was genomen, moet, gezien ook de inhoud van deze reactie, worden geoordeeld dat in zoverre het inschakelen van een deskundige redelijkerwijs noodzakelijk was teneinde tot een geobjectiverde waardebeoordeling te komen, zodat deze kosten – voorzover naar hoogte redelijk – wel voor vergoeding in aanmerking komen. De rechtbank heeft dit miskend.

Ten aanzien van de kosten gemaakt in de bezwaarfase heeft de rechtbank terecht overwogen dat deze kosten slechts in bijzondere gevallen voor vergoeding in aanmerking komen. Met de rechtbank wordt overwogen dat een zodanig bijzonder geval zich in de onderhavige situatie niet voordoet. Voor een vergoeding van deze door appellante sub 2 gemaakte kosten van rechtsbijstand bestaat geen aanleiding.

Dat thans een wetsvoorstel tot herziening van de WRO in behandeling is, waarin wordt voorzien in een vergoeding voor rechtsbijstand, doet aan het voorgaande niet af, nu deze herziening, zo al op grond daarvan de door appellante sub 2 gemaakte kosten van rechtsbijstand in de fasen voorafgaand aan het beroep geheel voor vergoeding in aanmerking zouden kunnen komen, nog niet in werking is getreden.

04-82

Uitspraak van de Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 25 februari 2004, nr. 200400366/2, inzake een verzoek om planschadevergoeding, gemeente Valkenburg (ZH).

Het verzoek van de gemeenteraad om bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat geen uitvoering behoeft te worden gegeven aan de uitspraak van de rechtbank voordat op het hoger beroep is beslist, wordt op basis van een gemaakte belangenafweging gehonoreerd.

Wet op de Ruimtelijke Ordening, artikel 49

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 16 maart 1999 heeft verzoeker de verzoeken (...) tot planschadevergoeding als bedoeld in artikel 49 van de Wet op de Ruimtelijke Ordening (hierna: de WRO) afgewezen. (...)

Bij besluit van 20 maart 2001 heeft verzoeker de verzoeken van [verzoeker sub 1] e.a. tot planschadevergoeding wederom afgewezen.

Bij besluit van 4 juni 2002 heeft verzoeker het hier tegen door [verzoeker sub 1] e.a. gemaakte bezwaar, overeenkomstig het advies van de Onafhankelijke Adviescommissie voor de behandeling van bezwaar- en beroepschriften van 21 januari 2002, ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 8 december 2003, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage (hierna: de rechtbank) het daartegen door [verzoeker sub 1] e.a. ingestelde beroep gegrond verklaard, de bestreden beslissing op bezwaar vernietigd en bepaald dat de raad aan [verzoeker sub 1] e.a. de door de rechtbank vastgestelde schadevergoedingen toekent, vermeerderd met de wettelijke rente, dat deze uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde besluit en dat verzoeker de kosten van rechtsbijstand en griffierechten aan [verzoeker sub 1] e.a. vergoedt. (...)

2.2. Verzoeker heeft de Voorzitter verzocht bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat hem wordt toegestaan om de uitspraak van de Afdeling op het door hem ingestelde hoger beroep af te wachten en dat hij niet reeds thans gevolg hoeft te geven aan de uitspraak van de rechtbank. Verzoeker heeft hiertoe met name aangevoerd dat hij, in het geval zijn hoger beroep mocht slagen, het risico loopt dat door hem uitgekeerde bedragen niet (kunnen) worden gerestitueerd.

2.3. Tegenover het belang van verzoeker, zoals dat in het verzoek en ter zitting is toegelicht, staat het belang van [verzoeker sub 1] e.a. om reeds – al was het maar voorlopig – te kunnen beschikken over het bedrag, waarop zij aanspraak menen te kunnen maken. Dit belang is louter financieel van aard. Nu [verzoeker sub 1] e.a. hun standpunt niet ter zitting hebben toegelicht en ook geen bijzondere omstandigheden zijn gesteld of gebleken, weegt hun belang naar het oordeel van de Voorzitter niet op tegen het hiervoor bedoelde belang van verzoeker.

2.4. Gelet op het hiervoor overwogene en op de betrokken belangen, bestaat aanleiding voor het treffen van na te melden voorlopige voorziening.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

bepaalt bij wijze van voorlopige voorziening dat de raad van de gemeente Valkenburg geen uitvoering hoeft te geven aan de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage van 8 december 2003, AWB 02/2833 WRO49, voordat de Afdeling op het hoger beroep heeft beslist.

Annotatie

1. In bovenstaande uitspraak heeft de rechtbank bepaald dat de raad de door de rechtbank vastgestelde schadevergoedingen moet toekennen. De raad verzoekt bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat hij niet reeds thans gevolg hoeft te geven aan deze uitspraak, maar het hoger beroep mag afwachten. De Voorzitter maakt een belangenafweging die resulteert in honorering van het verzoek. Het gemeentelijk belang bestaat uit het risico dat de door de raad uitgekeerde bedragen niet (kunnen) worden gerestitueerd. Het belang van de verzoeker om schadevergoeding is, aldus de Voorzitter, 'louter financieel van aard'.

2. De Voorzitter heeft eerder in twee vergelijkbare gevallen overwogen dat tegenover het belang van de gemeente een belang staat dat louter financieel van aard is. Ook toen werden de verzoeken om voorlopige voorziening gehonoreerd. De Voorzitter constateerde dat ten aanzien van het louter financiële belang van de ontvanger geen bijzondere omstandigheden waren gesteld of gebleken (zie ABRS 25 november 2003, nr. 200306084/2 (Millingen aan

de Rijn) en ABRS 16 juni 2003, nr. 200302714/2 (Sint Oedenrode)).

3. In deze twee eerdere gevallen is, anders dan in het onderhavige geval, het belang van de gemeente niet nader gemotiveerd. Dit belang kan bestaan uit de inzet van personeel, de planning van werkzaamheden en mogelijke artikel 6:18 Awb-problematiek. De vraag is nu of in de eerdere uitspraken de achterliggende belangen van de gemeente niet zijn opgenomen, dat de verschillende aard van de belangen doorslaggevend is, of dat aan de motivering van de belangen van de betaler minder eisen worden gesteld dan aan de motivering van de belangen van de ontvanger. Ik kan mij voorstellen dat aan de (motivering van de) belangen van de betaler andere eisen worden gesteld dan aan de (motivering van de) belangen van de ontvanger. Aangezien de betaler meestal een overheidsinstantie is, is de feitelijke betaling zeker. De feitelijke terugbetaling van een achteraf ten onrechte ontvangen bedrag kan problematisch zijn. Ook kan geen rente worden gevorderd over het achteraf ten onrechte betaalde bedrag. Aan de andere kant moet worden bedacht dat

de wetgever niet heeft geregeld dat pas tot betaling behoefte te worden overgegaan nadat de toekenning onherroepelijk is.

4. Het valt in bovenstaande uitspraak op dat het gemeentelijk belang bij uitstek louter financieel van aard is. De Afdeling honoreert dan ook – naar mijn mening terecht – de *motivering* van het belang, en niet zozeer de *aard* ervan. De twee andere genoemde uitspraken geven geen blijk van een gemaakte afweging. Ik ben van mening dat de motivering van

het belang in de gevallen waar het hier om gaat, altijd zwaarder zou moeten wegen dan de aard. Ontvanger en betaler zullen dan de eigen belangen wel specifiek(er) (moeten) formuleren. Tevens zal dan duidelijk kunnen worden of gelijksoortige belangen van de betaler en van de ontvanger verschillend worden gewogen.

Marco Erkens